

Reisverslag Starchildren Nepal 2014

Eind januari 2014 na een heel jaar wachten eindelijk weer terug in Nepal, bij de kinderen, die ondertussen in die tien jaar tijd, op een paar kleintjes na, allemaal al echte teenagers zijn geworden. Ik zie dat ze mentaal sterk zijn, ondanks het feit dat ze de afgelopen jaren afscheid hebben moeten nemen van drie van hun “zusjes” die niet opgewassen waren tegen hun HIV infectie. De kinderen zijn trots op zichzelf dat ze het al zo ver geschopt hebben en ik ben trots op hen met name omdat ze zo vreselijk sociaal zijn naar elkaar, hulpvaardig naar de moeders die de huizen runnen. Het zijn bijna “voorbeeldige” gezinnetjes (dit met een knipoog natuurlijk).

Alle kinderen gaan naar school en de meeste van hen doen het goed, degene die er meer moeite mee hebben krijgen thuis bijles en worden aan alle kanten geholpen door hun oudere broer en zussen, die wel makkelijk leren.

Regelmatig gaan alle kinderen voor een medische check naar het ziekenhuis en worden daar hun bloedwaarden (CD-4 count) opgenomen. Aan de hand van die uitslag worden hun medicijnen aangepast.

Het was wel even schrikken bij aankomst. De manager van de huizen vertelde mij daar dat het huurcontract van het eerste huis binnen drie maanden af zou lopen en dat de huiseigenaar dit niet wilde verlengen. Ondanks mijn aandringen vorig jaar, dat hij de huiseigenaar moest contacten om te vragen of het contract wederom voor vijf jaar kon worden vastgelegd, had hij dit niet gedaan. Er moest binnen heel korte termijn een ander onderkomen gezocht worden, wat natuurlijk niet lukte. Te klein, te vuil, geen tuin, of veel te hoge huurprijzen. Contact gezocht met de huiseigenaar en hij wilde na lang praten nog één jaar het contract verlengen, dus we hebben nu een jaar om goed te zoeken, en dat zal wel gaan lukken.

Het tweede huis was nodig aan een opknapbeurt toe en met hulp van familie en vrienden hebben we het hele huis geschilderd en wat we konden repareren, gerepareerd. Een wekenlange klus, maar de moeite waard.

Twee volwassen dames hebben dit jaar het huis verlaten. Abina, 22 jaar, vanaf de oprichting van het eerste huis bij ons aanwezig, 12 jaar was ze toen. Op negenjarige leeftijd verloor zij haar ouders t.g.v. AIDS. De familie wilde niets meer met de kinderen te maken te hebben en dus kreeg zij de zorg over haar jongere broertje en zusje. Beiden geïnfecteerd. Abina was de enige van het gezin die niet geïnfecteerd was. Vlak voor hun opname in het Starchildrenhuis overleed ook haar broertje. Door de vele liefde die ze ontving van de “moeders” van het huis, bloeide Abina al heel snel op tot een blij, sociaal meisje. Ze had duidelijk veel problemen met leren, maar ze was een doorzetter en dat resulteerde uiteindelijk in een opleiding tot assistent verloskundige, die ze uitstekend heeft afgerond. En toen, werd ze verliefd, en is vorige maand in het huwelijk getreden en verhuisd naar Kathmandu. Een baan op haar vakgebied heeft ze in de hoofdstad helaas nog niet gevonden, maar ze werkt nu in een weeshuis, als medische verzorgster, voor kinderen die geen andere opvang hebben. Deze dame komt er wel, ze heeft een heel groot hart en dat is wat je nodig hebt in Nepal!

En ook Anu heeft ons verlaten, ze heeft dezelfde opleiding gevolgd als Abina en is teruggekeerd naar haar geboortedorp in de Terai en is daar nu werkzaam als assistent verloskundige en tevens algemeen verpleegster in het gezondheidscentrum. Anu kan zal vanaf nu zelfstandig aan haar eigen eigen toekomst gaan werken en aan de toekomst van de mensen in haar gebied. HIV/AIDS is een enorm probleem in die regio, en in haar vak kan ze de mensen belangrijke voorlichting gaan geven om dit te voorkomen, net zoals Abina belt ze iedere week naar haar “ouderlijk” Starchildrenhuis, want het is best wel even wennen helemaal op je eigen benen staan.